

σηκα - ξεκαρδίστηκα - ξεράθηκα - τρελλάθηκα 'ς τὰ γέλια (ἐπὶ ἀκατασχέτου γέλωτος) κοιν. Δὲ μπορῶ νὰ βαστάξω - νὰ κρατήσω τὰ γέλια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) κοιν. Πβ. Γενοφ., Κύρ. Παιδ. 2. 2. 5 «οὐδὲ γὰρ αὐτὸς ἐδυνάμην τὸν γέλωτα κατασχεῖν». Πέθανε 'ς τὰ γέλια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) σύνθηθ. Πβ. "Ομ., σ. 100 «γέλω ἔκθανον». 'Ελύθησα τ' ἀδερὰ μου ἀπὸ τὰ γέλια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν. Κίτ. Μάν.) Πόνεσε ἢ τσουλιά μου 'πὸ τὰ γέλια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Εὐβ. (Βρύσ.) 'Εσκαρτάρισεμ βὸ τὰ γέλ-λια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κάλυμν. 'Εκρά ἀπὸ τὰ γέλια ('Εκρά ἔσκασα' συνών. τῇ προηγουμένῃ) Μέλαν. Εἶναι μὲ τὸ γέλιο τὸ στόμα (ἐπὶ εὐθύμου ἀνθρώπου) κοιν. Εἶναι ἀνθρωπος τοῦ γέλιου (συνών. τῇ προηγουμένῃ) σύνθηθ. 'Εγέλασα μὲ τὴν ψυχὴ μου - μὲ τὴν καρδιά μου (ἐγέλασα πολὺ) κοιν. Μ' ἔκο-ψαν - μὲ πῆραν - μ' ἐπίασαν τὰ γέλια (ἤρχισαν νὰ γελῶ) κοιν. Τό 'ρριξαν 'ς τὰ γέλια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) σύνθηθ. Πβ. 'Αριστοφ., Σφῆκ. 1260-1261 «κῆτ' εἰς γέλων | τὸ πρᾶγμ' ἔτρεψας», Δημοσθ., 151 «καὶ τὸ πρᾶγμα εἰς γέλωτα καὶ λαιδορίαν ἐμβαλόντες». 'Εμπηξα τὰ γέλια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) σύνθηθ. Κόβγε τότε τὸ γέλιο (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κρήτ. Σὲ καλὸ νὰ μᾶς βγοῦνε τὰ γέλια (εὐχὴ κα-τόπιν ὑπερμέτρου γέλωτος) σύνθηθ. Κάβ' ζουρλό γέλιου (γελᾷ ἰσχυρῶς) "Ηπ. Γέλια, γέλια σὰν καρβέλια (ἐπὶ μωρῶν γε-λώτων καὶ καγχασμῶν) Πελοπν. (Μεσσ.) Γελᾷ μὲ ξένο γέλιο (γελᾷ παρὰ τὴν θέλησίν του) ἐνιαχ. "Ασπρα γέλια (τὰ προερχόμενα ἐκ χαρᾶς) Πελοπν. (Δημητσάν.) Μαῦρα γέλια (ἐπὶ γέλωτος μὴ προερχομένου ἐξ εὐθύμου ψυχικῆς διαθέσεως, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐκφράζοντος πικρίαν) Πελοπν. (Γορτυν. Λάστ.) Πάντα χαρὲς καὶ γέλια νὰ 'χῃς (εὐχὴ) Σίφν. Τὸ γέλ-λιος-σον νὰ κοπῇ! (ἀρά) Μεγίστ. || Παροιμ. φρ. Τὰ γέλια θὰ βγοῦν ξινὰ (εἰς τὴν χαρὰν ἐπακολουθεῖ ἡ λύπη ἐν τῷ βίῳ) κοιν. Πβ. Κ.Δ. (Λουκ. Εὐαγγ. 6, 25) «οὐαὶ οἱ γελῶντες νῦν, ὅτι πενήσετε καὶ κλαύσετε». Τοῦ γέλ-λιου ἡβγιν δου ξινὸν (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Λυκ. (Λιβύσσ.) Τὰ γέλια βγαίνουν κλάματα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) ΑΡουμελ. (Σωζόπ.) Γέλια τὰ 'χ' ἢ κουρι-μέβ' (ἐπὶ τῶν ἀδιαφορούντων δι' ὅσα περὶ τῶν κακῶν των πράξεων λέγουν οἱ ἄλλοι) Λέσβ. Οὐλοῖ γελούσανε μὲ μένα τσ' ἔσκαζα τσ' ἐγὼ 'ς τὰ γέλια (ἐπὶ εὐήθους, μὴ ἐννο-οῦντος τὰ εἰς βάρος του πειράγματα) Σκυρ. Παροιμ. 'Ανό-ρεξα γέλια, ἀνάλατο φατ' (ὁ βεβιασμένος καὶ ἀκαιρος γέλως ὁμοιάζει πρὸς ἀνάλατον, ἄνοστον φαγητόν, ἥτοι γίνεται δυσ-αρέστως ἀποδεκτός) Πελοπν. (Λάστ.) || Γνωμ. Γέλια ἀ-διάκοπα, μυαλὰ κουρकुτιασμένα (ὁ πολὺς καὶ ἀκοσμος γέλως ἐλέγχει ἀσυνεσίαν) Κεφαλλ. Πβ. Σέξτ. 280α (Elter 1, 19) «ἄμετρος γέλως, σημείον ἀπροσεξίας». Τὸ γέλιο χάνει τὴν τιμὴν, τὸ μέτωρο τὴ γνῶση (μέτωρο=ἀστεϊ-σμός, σκῶμμα' ὁ γελῶν ἀκαίρως ἢ σκώπτων τινὰ ὕστε-ρον μετάνοεῖ) Πελοπν. (Δημητσάν. Καρίτεν. Μάν. Μεσσ. Πύργ.) Τὸ γέλιο κόβει ριζικὸ καὶ τὸ τραγοῦδι μοῖρα (ἐπὶ παρθένων, αἵτινες ὀφείλουν νὰ εἶναι συνεσταλμένοι διὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ ὑπανδρευθοῦν) Αἴγιν. Τὰ γέλια κόφτουν τὰ χέρια (ἐν ὥρᾳ ἐργασίας ἐκ τοῦ πολλοῦ γέλωτος ἀδυνατεῖ τις νὰ ἐργασθῇ) "Ηπ. || "Ασμ.

'Ελα νὰ πά' νὰ 'μόσωμεν ἀπάνω τὸ βαντζέλιτσο,
ἄμ-μ' ἀρνηστής, νὰ μὴν ἰδῇς 'ς τὰ σείλη σου τὸ γέλτισο
'Αστυπ.

Μὲ μάγευσε μ' 'ὁ γέλο, / μὲ μάγευσε μ' 'ὁν λόο,
πόσο καλὸ τῆς τέλω / 'ἔσ - σὼδζω νὰ τὸ πῶ ('ὁ=τό,
'ἔσ=δὲν) Τσολλῖν. — Ποιήμ.

Μύρια λόγια, γέλια μύρια
Δ.Σολωμ., 74

Τότες πουλὸ οἱ ἀθρώποι σκοῦν' τὰ γέλια τους
νὰ ἰδοῦν τοὺς τρεῖς πιασμένους συνατοῖς τους
Α.Λασκαράτ., Στιχοιργ.², 30. Συνών. γελίος, γέλος 1.
2) 'Ο περίγελος, ὁ γελοῖος "Ηπ. (Χιμάρ.) Θεσσ. (Ζαγορ.)
Κύπρ. Λευκ. Προπ. (Κύζ.) Ρόδ. Σίκιν. — Α.Τραυλαντ.,
'Εξαδέλφ., 40, 49 — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Αὐτὸς εἶναι γέ-
λιο Χιμάρ. "Εγινε γέλιο Ζαγορ. Νὰ γίνω γέλιο τοῦ κό-
σμου Α.Τραυλαντ., ἐνθ' ἄν., 49. Πβ. Σοφοκλ., Οἶδ. Κολ.
902 «μὴ ...γέλως δ' ἐγὼ | ξένω γένωμαι τῷδε» || Παροιμ.
Κάλλιο τῆς ζωῆς κατέλυμα, πάρα τοῦ κόσμου γέλιο (τῆς
ἐπονειδίστου ζωῆς κρείσσων ὁ τάφος) Κύζ. Κάτσε, γέλιο,
εἰς τὴ στράτα κι ἀνεγέλα τοὺς διαβάτες (ἐπὶ τοῦ ἐπιβόγου
τοῦ ἐμπαίζοντος ἄλλους. Συνών. παροιμ. "Εκατσ' ἢ
πομπή 'ς τὴ στράτα κι ἀνεγέλα τοὺς διαβάτες·
ἢ τοῦ κόσμου τ' ἀναέλασμα ἀναελαῖ τὸν κόσμος)
Σίκιν. || "Ασμ.

Καλῶς ἦρτεν ὁ Διενῆς, τὸ γέλιος τοὺς ἀθ-θρώπους
Κύπρ.

—Καλῶς το, εἶπα, τὸ θεριό, ποὺ τρέμ' ἡ γῆς κι ὁ κόσμος,
καλῶς τον καὶ τὸδ-Διενῆ, τὸ γέλιο δὼν ἀθ-θρώπω
Ρόδ. 'Η σημ. καὶ Βυζαντ. Πβ. Διήγ. παιδιόφρ. στ. 681
(ἐκδ. Wagner, σ. 164) «καὶ εἶσαι κάθαρμα, πομπή καὶ γέ-
λιον τῶν ζώων». Συνών. γέλος 2, κορόιδο, περιγέλιο,
περίγελο, πομπή.

γελίος ὁ, Πόντ. (Τραπ.)

'Εκ τοῦ ρ. γελῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίος, δι' ἣν
ἰδ. Α.Παπαδόπ., Γραμμ. Ποντ. διαλ., 219.

Γέλιο 1 : 'Επᾶσε μὲ ὁ γελίος (μὲ ἐπίασε τὸ γέλιο, ἤρχι-
σα νὰ γελῶ).

γελλοπατειέμαι ἀμάρτ. ῥ'λλουπατειέμι "Ιμβρ.

'Εκ τοῦ οὐς. Γελλοῦ καὶ τοῦ ρ. πατειέμαι, δι' ὃ ἰδ.
πατῶ.

'Υφίσταμαι τὴν ἐπιβλαβὴ ἐπήρειαν τῆς Γελλοῦς, τῶν δαι-
μονικῶν πνευμάτων : 'Η καμέν' ῥ'λλουπατήθ' κι κι δὲ δουρεῖ
νὰ γίν' καλὰ. Εἶμι ῥ'λλουπατ'μένους κι δὲ δου βιάν' τὰ
γιατρικά. Συνών. νεραϊδοπαίρομαι.

Γελλοῦ ἡ, Κρήτ. (Μεραμβ. Πεδιάδ.) Πελοπν. (Λάστ.)
Τῆν. Χίος—Π.Βλαστ., 'Αργώ, 61—Λεξ. Περίδ. Μπριγκ.
Βλαστ., 487 Πρω. Γελ-λοῦ Κάρπ. Μεγίστ. 'Ελλοῦ Κάσ.
Γιλλοῦ Θήρ. Κρήτ. Κύθηρ. — Λεξ. Πρω. Γιλ-λοῦ Κύπρ.
(Μαραθάς.) Μεγίστ. Γ'λλοῦ Θράκ. (Μάδυτ. Σαρεκκλ.
Φανάρ.) "Ιμβρ. Λέσβ. Σαμοθρ. Γιαλλοῦ 'Αμοργ. Θήρ.
Λέσβ. Μύκ. Θ.Γρυπάρ., Βοσκοπ., 18—Λεξ. Βλαστ., 487
Γιαλ-λοῦ Κῶς Σύμ. Τῆλ. Γιαλ-λ^αοῦ Κῶς Ρόδ. 'Ιαλ-λοῦ
Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ ἀρχ. ὄν. Γελλῶ. 'Ο τύπ. Γιαλλοῦ κατὰ παρε-
τυμολ. πρὸς τὸ οὐς. γιαλός, διότι οὗτος θεωρεῖται ἐνδιαί-
τημα τῶν Νηρηίδων ἢ τῶν δαιμονίων καὶ κακῶν ἐν γένει
πνευμάτων. 'Ο τύπ. Γιλλοῦ καὶ παρὰ Δουκ. ἐν λ. Γελλῶ.

1) Πνεῦμα κακοποιὸν ἐν τῇ λαϊκῇ μυθολογίᾳ βλάπτων ἢ
θανατῶνον τὰ βρέφη διὰ πνιγμοῦ Θράκ. (Μάδυτ. Σαρεκκλ.
Φανάρ.) "Ιμβρ. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. (Μεραμβ. Πεδιάδ. κ.ἄ.)
Κύπρ. Κῶς Νάξ. ('Απύρανθ.) Ρόδ. — Λεξ. Πρω. : Νὰ πᾶς νὰ
ρεμεδιάρης τὸ παιδί σου, νὰ μὴ σοῦ τὸ πνίξη καὶ τοῦτονα ἢ
Γελλοῦ (νὰ ρεμεδιάρης=νὰ λάβῃς πρόνοιαν, νὰ προστατεύ-
σῃς) Μεραμβ. Ξαφνικὰ πέθανε τὸ παιδί, τὸ 'πνιξεν ἢ 'Ιαλλοῦ
'Απύρανθ. 'Η κακὴ 'Ελ-λοῦ ποὺ σαῖττεῦγει τὰ μωρὰ Κάσ.
Οἱ Γελλοῦες κἀν-νοννε κακὸ 'ς τοὺς ἀθρώπους καὶ πρὸ πάνδω
'ς τὰ μωρὰ π-παιά, ποὺ τοὺς ροφοῦτ-τὸ αἷμα τως Κάρπ.

